

Č. 1549.

O b e c n í p ř í r á ž k y: Ani obecní řád pro město Brno ani zákony o dani z masa a o potravní dani na čáře neposkytují podklad pro nárok živnostníků zpracujících maso a majících závody živnostenské v území Velkého Brna, ale mimo čáru potravní daně, na osvobození od 15% obecní přírážky k potravní dani na čáře z uzenářského zboží přes potravní čáru do Brna dováženého, které bylo vyrobeno z masa, koupeného uvnitř potravní čáry.

(Nález ze dne 7. října 1922 č. 14.077.)

V ě c: Jan T. v B. a Vincenc K. v B. proti zastupitelstvu města Brna o vrácení vybrané potravní daně, obecní přírážky k ní a dávky z obratu.

V ý r o k: Stížnosti se zamítají jako bezdůvodné.

D ů v o d y: Poukazujíce na to, že jako živnostníci maso zpracující mají závody živnostenské v území Velkého Brna, ale mimo čáru potravní daně, že kupujíce maso na jatkách v Brně, jako součást tržové ceny — stejně jako všichni ostatní uzenáři sídlící ve vnitřním Brně — platí z každého kilogramu státní daně z masa 20 h a 15% přírážku obecní, že pak dovážejíce výrobky uzenářské přes čáru potravní do Brna, musí opět platiti za kilogram uzenin 30 h státní potravní daně a 15% obecní přírážku, žádali st-lé, aby jim město Brno a) vrátilo 15% obecní přírážku k státní potravní dani na čáře vybranou, b) nařídilo úřadům na potravní čáře, aby nadále nevybíraly tuto obecní přírážku ze státní potravní daně na čáře per 30 h za 1 kg uzenářského zboží.

Žádostem těm nebylo vyhověno, a rekursy byly nař. rozhodnutími zamítnuty, což v stížnostech naříkáno jako nezákonné a porušující předpis § 8 zák. ze dne 14. dubna 1920 č. 262 sb. z. a n. a vůbec zákony ze dne 14. dubna 1920 č. 262 a 264 sb. z. a n.

Nss rozhoduje o těchto stížnostech řídil se těmito úvahami:

Pokud stížnosti naříkají jako protizákonné, že bylo odepřeno vrácení státní potravní daně na čáře a státní paušalované daně z převodu, jsou bezdůvodné již proto, že městský úřad v Brně výnosy ze 4. dubna 1921 č. — a 27. dubna 1921 č. — rozhodoval v mezích své příslušnosti pouze o nárocích st-lů na vrácení obecní přírážky z uzenářských výrobků a městské zastupitelstvo rozhodujíc o odvoláních z těchto výnosů a potvrzujíc je, rovněž jinými nároky se nezabývalo; není tu tedy, pokud jde o státní daň na čáře a daň z obratu rozhodnutí neb opatření, kterým mohlo býti subjektivní právo st-lů poškozeno.

St-lé nevytýkají též ve stížnostech, že se nař. výnosy neprávem těmito nároky nezabývaly.

Zbývá tudíž pouze právní otázka, zdali st-lé mají právní nárok, aby od nich nebyla vybírána 15% přírážka k státní potravní dani na čáře z uzenářských výrobků přes čáru potravní do Brna dovezených, když výrobky tyto byly vyrobeny sice vně potravní čáry, ale z masa, které bylo koupeno uvnitř potravní čáry.

Dle § 45 násl. obecního řádu pro zemské hlavní město Brno z 3. května 1905 č. 56 z. z. jest obec tato oprávněna vypsati a vybíratí přírážky k přímým daním a k dani potravní; tento zákon nemá však ustanovení,

z kterého lze dovoditi osvobození určitých osob od takových přírážek, ač v §§ 49 a 50 stanoví osvobození od placení přírážek k přímým daním a od placení dávek z nájemného. Na tomto právním stavu nebylo ničeho změněno zákonem ze dne 16. dubna 1919 č. 213 sb. z. a n. o sloučení sousedních obcí s Brnem (srovn. § 6 tohoto zákona). Přírážka k dani potravní řídí se tudíž co do povinnosti k placení jejímu, tudíž také co do osvobození od placení předpisy o potravní dani.

St-lé tvrdí, že nař. rozhodnutí porušují předpisy zákonů o dani z masa a o potravní dani na čáře ze dne 14. dubna 1920 č. 262 a 264 sb. z. a n., zejména předpis § 8 prvního zákona.

I když se připouští, že žal. úřad — nejsa příslušným rozhodovati o povinnosti k placení potravní daně na čáře, musil si dáti odpověď na otázku, jsou-li st-lé povinni k placení této daně ze svých uzenářských výrobků, jako na otázku prejudiciální pro povinnost k placení přírážek k této dani, a když se v ohledu tom zkoumá právní stav, z kterého naříkaná rozhodnutí jediné mohla vycházeti, nelze ve směru tom seznati vady. Dle §§ 4 a 5 zákona o potravní dani na čáře jest povinen tuto daň zaplatiti každý, kdo poplatné zboží dopravuje do obvodu čáry daně potravní. V §§ 6 a 7 téhož zákona stanoveno, kdy se potravní daň na čáře nevybírání, a které zboží — jinak poplatné — dani té nepodléhá; výminkám těm však nelze podříditi případy, o jaké jde u st-lů. Rovněž nehodí se na tyto případy zákon o dani z masa, když v § 8 stanoví předpoklady pro vrácení této daně a váže nárok na vrácení na podmínku, že u telat a hříbat, u dobytka skopového, kozího a vepřového musí býti vyvezen čili do uzavřeného místa dovezen celý kus a u dobytka ostatního, aspoň 25 kg masa syrového z jednoho kusu, z čehož vzhledem k ustanovení § 5 jde, že na vrácení této daně není nároku, dovází-li se výrobky z masa.

Když tedy nař. rozhodnutí rozhodující o nároku st-lů na osvobození od 15% přírážky obecní k potravní dani na čáře a vrácení přírážek již zaplacených, nárok ten zamítla pro nedostatek zákonných důvodů, vyřkla tím, že ani obecní řád pro město Brno, ani zákony o dani z masa a o potravní dani na čáře pro nárok ten neposkytují základu. Dle vyličeného právního stavu nelze seznati, že výrok ten odporuje zákonu nebo založen jest na skutkovém základu nesprávně zjištěném.

Stížnosti musely proto býti zamítnuty jako neodůvodněné.

Č. 1550.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: Dávkový řád ponechává volnému uvážení úřadu, aby vzal za základ vyšetření poplatného přírůstku nabývací a zcizovací hodnoty místo nabývacích a zcizovacích cen v kupních smlouvách uvedených, když z jakýchkoli důvodů má subjektivně za to, že ceny smluvené se nesrovnávají se skutečnou obchodní hodnotou nemovitostí.

(Nález ze dne 7. října 1922 č. 14.078.)

Věc: Vojtěch D. v D. P. proti zemskému správnímu výboru v Praze stran dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí.